

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΞ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά ο Βρινιδνός επέμενε και αρπάζοντας τη μητέρα του απ' το χέρι, την παρέσυρε μαζί του στο άπανα πάτωμα. “Εσπρωξε με το δάχτυλο ένα καρφί κι' άμέσως φάνηκε τ' άνοιγμα του κρυψώνα.

“Η κρυψώνα εΐτανε θεοσκότεινη. “Η στενή τρύπα της στέγης μόλις άφηνε να πέφτη μι' άχτίδα φωτός μεσ' τ' σκοτάδι. Στο πρώτο βήμα που έκανε σκόνηταψε άπάνω στο πτώμα της Μαγδαληνής.

— Πέθανε! είπε, χάθηκα! Τήν στιγμή έκεινή ένας στεναγμός όμοιος με έπιθανάτιο ρόγχο άκούστηκε στο σκοτάδι. “Η Φρέα είχε άναστανάξει. Είχε σκύψει κάτω και είδε άξαφνα τόν πετεινό της πεσμένο στο πάτωμα άναίσθητο.

— “Αλλοίμονο! είπε, οι κακές μέρες έφτασαν! Το πουλί πέθανε!.. Δυστυχία μας... Συμφορά μας...

Χωρίς άλλο ο πετεινός είχε άκολουθήσει την κυρία του, όταν έπηγε ψωμί και νερό στη Μαγδαληνή, ήπει χωρίς άλλο από αυτά και δηλητηριάστηκε. “Επειδή όμως κοντά στον πετεινό εΐτανε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και τ' νερό χυμένο, φαίνεται ότι ή Μαγδαληνή δέν τ' είχε άγγίξει.

— “Αλλά τότε, φώναξε ό Βρινιδνός, ή Μαγδαληνή ζει!

Και πέφτοντας γονατιστός έσκυψε πάνω απ' τή Μαγδαληνή. “Εκείνη κοιμότανε. “Εξαντλημένη από τή νηστεία, από τ' έξλο, δέν είχε τή δύναμη ν' άγγίξη τίς τροφές που τής έφεραν. Βαρειά νάρκη τήν είχε πιάσει. Κοιμότανε ένω τ' άδάκρυα έτρεχαν από τ' μάτια της.

“Η μάγισσα πλησίασε σιγά σιγά κι' έβγαλε από τή ζώνη της ένα μαστίγιο με έξι λουρίδες.

— Καλα, είπε, αφού δέ μ'άς άφήνουν να τή σκοτώσουμε, άς τή δειρούμε τουλάχιστο.

Το μαστίγιο έσφύριξε στον άέρα, έπεσε γρήγορα και τυλίχτηκε γύρω στο λαιμό της Μαγδαληνής, που ξυπνώντας έβγαλε μι' δυνατή κραυγή.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΝΟΜΙΜΟΣ ΚΟΜΗΣ

I

Πρώτη είδοποίησης

Δυό μήνες έπέρασαν από τ' γεγονότα που διηγηθήκαμε. Μέσα σε μι' εύχρηστη και ύψηλή αίθουσα του μεγάρου της Θούνης, με μι' άφάνταστη πολυτέλεια έπιλωμένη, ό κόμης Γοδεφρίδος σκυμμένος πάνω από ένα τραπέζι γεμάτο έπίσημα έγγραφα, καίει πετώντας στη φωτιά του τζακιού όσα του φαίνονται έκρινύδνα από αυτά. “Από τή χλωμάδα του καταλαβαίνει κανείς ότι τ' περιχόμενο αυτών των έγγραφων εΐνε μεγάλης σημασίας.

Καθισμένη στην άλλη γωνία ή Δολόρα τελιώνει ένα κέντημά της, ένα από τ' άριστοτεχνήματα της χειροτεχνίας τ' όλοια κατασκευάζαν τήν έποχή εκείνη οι μεγάλες κυρίες.

Και ό κόμης; και ή κόμισσα εΐτανε σιωπηλοί. Τίποτε δέν ετάραζε τή σιωπή τους. “Εξαφνα ό κόμης σά να είχε κοιραστεί πιά, έσπρωξε τ' έγγραφα που εΐταν μπροστά του, σηκώθηκε, πλησίασε τή Δολόρα και τής είπε φιλόφωνα τ' μαύρα της μαλλιά, ένω συγχρόνως τής έδειχνε μι' πρόσκληση:

— Να τί θά διασκεδάσει τή μελαγχολία σας, κόμισσα..

— Τι εΐνε αυτό;

— “Ενας μεγάλος χορός, τόν όποιον δίδει μετά δέκα ήμέρας ό μαρκήσιος “Ερμαν ντε Κάστερο Γίρο “Ισπανός συνταγματάρχης και διοικητής της Τουρραίνης.

— Και μ'άς κάνει τήν τιμή να μ'ας προσκαλέσει, είπε ή Δολόρα προσπαθώντας να χαμογελάσει. Πολύ άσχημη έποχή διάλεξε ό κύριος Διοικητής γιά να δώσει τ' χορό του.

— “Όλες οι έποχές εΐνε καλές γιά τόν κύριο διοικητή. Σ' όποιον θά του έλαγε ότι ή πόλις μας έχει καταστραφεί και ερημωθεί από τίς στάσεις, αυτός θά του άπαντούσε: «Νά ένας λόγος παραπάνω να τήν κάνουμε να διασκεδάσει.»

“Η Δολόρα έμεινε σκεφτική.

— “Αγαπητέ μου κόμη; είπε σε λίγο, έμένα θά με εξαιρέσετε από τ' χορό αυτό, δέν εΐνε έτσι; “Η θλίψις μου δέν μού επιτρέ-

πει να παρευρθώ σε μι' τέτοια διασκέδαση;

— Και γιάτι να εΐσαι θλιμμένη, όταν εγώ με μι' φράση που θά σου πώ θά διαλύσω διά μαγείας όλη τή θλίψη σου;

— Και ποιά εΐνε ή φράσις αυτή, κόμη;

— Νά: Τήν άλλη μέρα, άμέσως μετά τ' χορό, θά φύγουμε από τήν Τουρραίνη και θά πάμε στη Γερμανία, όπου μ'ας περιμένει ή Α. Υ. ό πρίγκηψ της “Οράνζης.

— “Αχ! φώναξε με χαρά ή κόμισσα, με λυπηθήκατε τέλος πάντων! Καταδεχθήκατε να εΐσακούστε τίς Ικεσίες μου!.. Πόσο καλός εΐστε, Γοδεφρίδε, και πόσο σ'ας εύγνωμονώ. “Αν έμέναμε έδώ λίγες ήμέρες ακόμη θά πέθαινα από τ' φόβο μου γιά σένα... Δυό μήνες τώρα γίνεται συζήτησις να σε συλλάβουν και ή ζωή σου διατρέχει τόσους κινδύνους...

“Ο άρχων της Θούνης πήρε τ' χέρια της συζύγου του και τα έφερε στα χείλη του.

— Ναι θά φύγουμε, άγαπημένη μου, αλλά όταν θά έχω εξασφαλίσω σ'ας, που εΐστε τ' πιο άγαπητό μου πράγμα στον κόσμο, τότε θά γυρίσω πάλι πίσω γιά να κάνω τ' καθήκον μου, γιά να πολεμήσω...

— Και να παραδώσει: τ' κεφάλι σου στο δήμιο, συνέχισε ή Δολόρα πέφτοντας στήν άγκαλιά του. Τι έλπίζεις ακόμη; Τ' σπαθί σου, στο σημείο που έχει φτάσει σήμερα ή ύπόθεσις, εΐνε πιά άχρηστο... “Αχ, άς φύγουμε Γοδεφρίδε! “Ας φύγουμε αύριο, σήμερα μάλιστα!..

— Σήμερα! φώναξε ό κόμης. Μά αυτό εΐνε άδύνατο, Δολόρα μου;

— Και γιάτι;

— Γιατί τ' ισπανικό κόμμα με επιτηρη. “Αν με κολακείσει σήμερα, αυτό τ' κάνει γιά να με άποκοιμίσει, αυτό τ' κάνει γιά να με κρατήσει έδώ μέχρι τής άφίξεως του τοποτηρητού Φιλίππου του Β'. Μόλις θά φθάσουμε στις πύλες της πόλεως, θά τούς δής να πετάξουν τήν προσώπιδα και να μ'ας έμποδίσουν να περάσουμε... “Εξ άλλου κι' ό λαός, φαντάζεσαι, ότι θά μ' αφήνει να φύγω; “Ο λαός μ' έχει κάνει είθώλο του, έλπίζει στήν προστασία μου, έχει έμπιστοσύνη σ' έμένα; “Αν μ' έβλεπε να φύγω θά έσπευτε γονατιστός μπροστά μου και θά με ικέτευε να παραμείνω.

— “Ετσι λοιπόν όλα σε δένουν με τήν καταραμένη αυτή πόλη... Τότε τί πρέπει να κάνουμε;

— Πρέπει να κρύψουμε τ' σχέδιό μας, να προστομάσουμε κρυφά τήν άναχώρησή μας, να παρευρθούμε κι' οι δυό στο χορό του Διοικητού, όπου θά βρίσκονται οι περισσότεροι πολιτικοί έχθροί μας. Πρέπει να μ'ας δούν εκεί, έμένα γεμάτων γαλήνη κι' άδιαφορία, και σένα γεμάτη χάρη και θέλητρα. Δυό ώρες μετά τ' χορό θά περνάει κρυφά τ' σύνορα.

— “Ο Θεός να σ'ας εΐσακούσει... ψιθύρισε ή Δολόρα,

“Εξαφνα, άλλαζοντας όμιλία, τόν έρω-

τησε: — Τι άπέγαινε ή άγαπημένη σύντροφος, ή θετή μου κόρη, ή Μαγδαληνή;

“Ο κόμης συνοφρυνώθηκε:

— Σ'ας είχα παρακαλέσει να μ'ησμεφθήτε πιά γιά τ' κορίτσι αυτό.

— Και όμως, χωρίς να θέλω, σκέπτομαι γι' αυτήν, φώναξε ή κόμισσα, και εκείνο που μεγαλώνει τή θλίψη μου εΐνε τ' ότι βλέπω σ'ας να παραγνωρίζετε τήν τιμιότητα και τήν άρετή της...

“Ενείνη τή στιγμή ένας χτύπος στήν πόρτα της αίθουσής διάκοψε τήν όμιλία τους. “Ενας νεαρός άκόλουθος παρουσιάστηκε:

— Τί τρέχει, “Αρθούσε; ρώτησε ό κόμης.

— “Εξοχότατε, οι πρώτοι των συντεχνιών παρακαλούν τήν εξοχότητά σας να εΐσαρευθη ή να τούς δεχθί σε άκρόαση.

“Οδηγήστε τους στήν αίθουσα των άκρόασεων, είπε ό κόμης. “Ο άκόλουθος χαιρέτησε και βγήκε έξω.

Οι πρώτοι των συντεχνιών ήσαν δικαιοσύνη έλεγόμενοι υπό των άστών. “Εν κρυφώ ειρήνης διοικούσαν τήν πολιτείαν, έδικάζαν τ' έγκλήματα, υπάγομενοι υπό τόν έλεγχο του συμβουλίου της Φλάντρας. Αλλά στήν κατάσταση τή: έποχής εκείνης δέν μπορούσαν να κάνουν πιά τίποτε.

— Θεέ μου! είπε ή κόμισσα μ' άνευχομονησία. Τι σ'ας θέλουν πάλι αυτοί οι άστοί; “Αρκατέ σ'ας έχουν μπλέξει και σ'ας έχουν ένοχοποιήσει ως τώρα. “Ερχονται πάλι να σ'ας παρασύρουν σε καμιά στάση.

(“Ακολουθεί)

“Ο κόμης σηκώθηκε και πλησίασε τή Δολόρα...